

Evo me, Gospodine,
Evo Ti mojeg tijela,
Evo Ti mojeg srca,
Evo Ti moje duše.
Daj mi da budem dovoljno velik da doznam Svijet,
Dovoljno jak da ga mogu nositi,
Dovoljno čist da ga zagrlim a da ga ne zadržim za se.
Daj mi da budem teren susreta, ali prolazni teren,
Put koji se ne zaustavlja u sebi jer nema ništa ljudskoga
što ne vodi k Tebi.

Gospodine, ove nedjeljne večeri, dok sve šuti i dok u
mom srcu osjećam ujed samoće,
Dok moje tijelo zavija dugo od gladi za nasladom,
Dok mi ljudi proždiru dušu, a ja se osjećam nemoćan da
ih nasitim,
Dok na moja leđa pritišće Svijet sa svim svojim teretom
bijede i grijeha,
Ja Ti opet govorim svoj »Da«, ne u smjehu, nego polako,
jasno, ponizno,
Sam, Gospodine, pred Tobom
U miru večeri.

Michel Quoist

VIDICI

RASTI U ZRELOSTI

Taj nam je zadatak posebno naglasio Drugi vatikanski koncil. I poziva da ga svaki kršćanin u svom životu ustrajno i ozbiljno ostvaruje. Koncil je zahvatio čovjeka u njegovom totalitetu. U samom njegovu početku vrhovno je učiteljstvo Crkve izjavilo:

— Čovjek kao nešto jedno i cijelo, s tijelom i dušom, srcem i savješću razumom i voljom, bit će središte svega našeg zanimanja. — Takvom eto čovjeku Koncil pristupa. I ne želi u njemu ništa podcijeniti ili mimoći. Nije zaobišao ljudski elemenat u čovjeku niti s omalovažavanjem prešao preko naravnih ljudskih odlika. Uočio je vrlo dobro što znači tijelo za pravilno oblikovanje ljudske osobnosti. U konstituciji »Crkva u suvremenom svijetu« ističe svu njegovu presudnu važnost i značenje:

— Čovjek, tijelom i dušom jedan, jest po samoj svojoj tjelesnosti zbir elemenata materijalnog svijeta, tako da po čovjeku došću svoj vrhunac i podižu glas da slobodno slave Stvoritelja. Stoga čovjeku nije dopušteno da prezire tjelesni život.

U starim priručnicima duhovnog života nismo naišli mnogo na usavršavanju naravnih kneposti koje mogu biti jedini solidni temelj za usavršavanje vrhunarnog čovjeka u nama. Često se je njima posvećivalo premalo pažnje. Zato je i našoj kršćanskoj zrelosti uvijek nešto manjkalo. Ne možemo postati potpuni kršćani, a da nismo i potpuni ljudi. Prije nego se uspenjemo na vrhunce kršćanske savršenosti, trebali bi se uspeti na vrhunce čovječnosti. Ako se o tome ne vodi dovoljno računa, zna se dogoditi da onda svojim kršćanstvom drugoga odbijamo i strašimo.

Koncil nije smatrao suvišnim da u dekret Optatam totius traži od svećeničkih kandidata da se nauče »cijeniti one kreposti koje su kod ljudi časti i koje su preporučljive Kristovom službeniku kao što su iskrenost, živo osjećanje za pravdu, vjernost zadanoj riječi, čednost u vladanju, nenametljivost i ljubav u govoru. — (11)

Ako je biljka ostala bez vlage, neće dugo izdržati u suši. Ako se zanemari brižljiva njega naravi, niti nadnaravni čovjek neće sazrijeti. Osušit će se u duhovnom pogledu i neće donijeti ploda. Znamo za Kristovu parabolu o neplodnoj smokvi:

— Gospodar dođe i reče vinogradaru: »Evo već tri godine što dolazim i tražim rod na ovoj smokvi, ali ga ne nalazim. Posijeci je. Zašto da iscrpljuje zemlju? — (Luk. 13, 7)

Crkva nas je sve skupa pozvala preko koncila da svjedočanstvom svoga života, posebno ljubavlju prema čovjeku, »otkrijemo svijetu Krista.« Kako će se ta nadnaravna kršćanska krepost ljubavi razviti i rascvjetati u čovjeku koji je skučen u svojoj sebičnosti, zatvoren u svom malom »ja« i kojemu su drugi ljudi uvijek na putu.

Da bi kršćanin kao čovjek mogao sazrijeti, mora pod svaku cijenu nastojati da svoje biće oplemeni društvenim krepostima kao što su velikodušnost, susretljivost, strpljivost, razumijevanje, sućut. Onda će se postići svrha da sve »naravne vrednote, ugrađene u cjeloviti pojam čovjeka, koga je Krist otkupio, trebaju služiti dobru čitavog društva.« (Deklaracija o kršćanskom odgoju.)

Ako danas treba strahovati nad sudbinom Crkve, onda bi trebalo u prvom redu strahovati nad nama samima što nismo više sazreli kako bi kroz našu kompletnu ljudskost dostigli »savršenog čovjeka do dobi Kristove punine.« (2)

Naša je odgovornost prema mladima koji dolaze teška i sudbonosna. Pomozimo im svojim primjerom i odgojnim sredstvima — kako nas je zadužila Deklaracija o kršćanskom odgoju — »da skladno razvijaju svoje fizičke, moralne i intelektualne sposobnosti, kako bi postepeno postigli savršeniji osjećaj odgovornosti da svoj život neprestanim naporom pravilno usavršavaju...«

Milost, koja uvijek pretpostavlja narav, želi preobraziti djecu Božju kako bi ona postala u ovom vremenu »sol zemlje« i »svjetlo svijeta«. A Pavao VI nedavno je rekao da kršćani trebaju donijeti »svoje svjetlo kao sluge a ne kao gospodari, da svoju sol ne nude kao suci nego kao liječnici.«

Z